

พุทธเมตตา

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

ณ โอกาสบัดนี้เป็นเวลาเข้าได้เข้าเข็ม เป็นเวลาตั้งสัจจะ
อธิษฐาน เป็นเวลาระลึกถึงพระบรมศาสดาจารย์สัมมาสัมพุทธ
เจ้า แม้ว่าท่านจะดับขันธนิรันตมามากกว่า ๒๐๐๐ ปีแล้วก็ตาม แต่
มนุษย์แหละเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายผู้เลื่อมใสในพุทธ
ศาสนาในคุณพระพุทธรเจ้า ท่านเหล่านั้นก็ยังกราบไหว้บูชา
ระลึกถึงพระพุทธรองค์อยู่ทุกกลมหายใจเข้าออกกว่าเป็นผู้ได้
บำเพ็ญบารมีมา ๔ อสงไขย แสนมหากัปป์ นับว่าเป็นผู้มีความ
เพียรความหมั่นความขยันขันแข็งไม่ท้อแท้อ่อนแอในหัวใจ คำ
ว่ากัปป์ๆ กัลป์ๆ นับว่าเป็นเวลานาน

ทีนี้จะมาคิดดูพวกเราทั้งหลาย ชั่วชีวิตหนึ่งก็ได้ชื่อว่าเห็น
เป็นเวลายาวนาน ความจริงมันไม่ยาวนานเท่าไร ชีวิตของคน
สมัยนี้อยู่ได้ ๑๐๐ ปีเป็นส่วนมาก ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก่อนที่ท่านจะได้มาตรัสมาเป็นพุทธะพุทโธ บำเพ็ญมานับเป็น
อสงไขยๆ กัปป์กัลป์ ท่านก็ยังมีสภาพความเพียรความอด

ความทน ไม่ท้อถอย ฉะนั้นเราทุกคนมันจะมีความทุกข์ความ
เดือดร้อนอะไรทางกายก็ให้อดทนเอา เพราะว่าร่างกายสังขารนี้
มันเป็นเพียงภาชนะ เป็นเพียงภาชนะทองคำรับรองเอาพระ
ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น อีกไม่นาน ชั่วชีวิตของเรา
ทุกคนก็จะถึงวาระสุดท้าย สิ่งนั้นคือความตาย

ถ้าผู้ใดมาระลึกถึงว่าเมื่อเราตายมาจากชาติก่อนหลังโน้น
เราก็ไม่ได้นำสมบัติอะไรติดตัวมา เรามาเอาสมบัติจากบิดา
มารดาผู้บังเกิดเกล้าได้เกิดมาเป็นคน เมื่อเกิดมาที่แรกก็ไม่มี
สมบัติพัสถานอะไรเป็นของตัวเองเลย มีแต่หนังหุ้มกระดูกมา
เท่านั้นแหละ ทีนี้เมื่อมาเกิดแล้ว ใหญ่ขึ้นมาแล้ว มาเรียนจดจำ
ความหมายของมนุษย์ พุดจาปราศรัยไปมาได้อย่างมนุษย์ใน
ธาตุนั้นๆ แล้วก็มาหลงสมมุติของมนุษย์สมมุติขึ้น เมื่อเขาสมมุติ
อะไรจิตใจเราก็ไปหลงตามสมมุตินั้นๆ โดยที่แก้ไขไม่ได้ แก้ไขไม่
ตกลงใจ เพียงแต่ว่าเขาสมมุติให้เป็นนาย ก นาง ข ก็เข้าไปยึด
ไปถือว่า นาย ก นี่เป็นเรา นาง ข นี่เป็นเรา ความสมมุติในโลก
เป็นอย่างนี้ เราต้องภาวนาเพียรเพ่งดูให้รู้แจ้งด้วยปัญญาอัน

ชอบ ธรรมดาธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ที่มาประชุมปรุง
แต่งขึ้นมาเป็นตัวเป็นตนเป็นสัตว์บุคคลอยู่นี้ เป็นของชั่วคราว
ไม่ใช่เป็นของยืนยาวคราวไกลเท่าไรนัก อายุสังขารของคนในยุค
นี้สมัยนี้ถือเสียว่าไม่เลย ๑๐๐ ปีก็แล้วกัน ภายใน ๑๐๐ ปีเนี่ย
แหละ ก็จะถึงขั้นพลัดพรากจากกันไป เราต้องเตือนใจของเรา
ไม่ให้ร่างกายสังขารมันมาทับถมจิต ธรรมดารูปขันธ์นั้น เขามี
ความทุกข์ มีความแก่ชราประจำชีวิตที่เกิดมา

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ไปแก้ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม ท่านให้แก้
หัวใจ แก้ใจ แก้หัวใจ ฉะนั้นท่านจึงให้ภาวนา ภาวนาพุทโธบ้าง
ภาวนาอรหัง ภาวนาอะไรก็ตาม เป็นบทสอนบทฝึกจิตให้จิตใจ
มาสงบตั้งมั่น เมื่อจิตใจมาสงบตั้งมั่นแล้วใจนั้นจึงจะมีปัญญา
มีความรู้ความฉลาด เมื่อใจมีความรู้ความฉลาดแล้ว ใจนั้น
แหละจะแก้ไขได้ทุกอย่างทุกประการ คือแก้ไขไม่ให้มาหลงใน
รูปในนามในตัวในตัวในโลกนี้ วิชาความรู้ของพระพุทธเจ้าท่าน
ตรัสไว้ เพื่อไม่ให้จิตใจมาลุ่มหลงมัวเมาอย่างโลกธรรมดา อะไร

มันหมดไปเสื่อมไปสิ้นไปก็ให้เป็นเรื่องของรูปนามกายใจของ
คนเรา ว่ามันย่อมเป็นไปอย่างนั้น

ส่วนสติปัญญาวิชาภาวนาในจิตในใจของเรานั้นไม่ให้มัน
หลงลืม ลืมไม่ได้ จะลืมอื่นใดลืมได้ แต่จะมาลืมภาวนาพุทโธใน
ตัวในใจนี้ไม่ได้ เพราะพระพุทธรูปเจ้านั้นได้อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว
มาตรัสรู้เป็นพระพุทธรูปเจ้า โปรดพุทธบริษัททั้งหลาย มีภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา พระองค์ช่วยโปรด ช่วยสอนแนะนำอยู่
ช่วงชีวิตของพระองค์ยังมีอยู่ ๔๕ ปี พาให้แสงสว่างทางปัญญา
เกิดขึ้นแก่มนุษย์และเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย จนถึงพวกเรา
เกิดมาในระหว่างกลาง กึ่งกลางพุทธศาสนา ก็ยังได้ยินได้ฟังอยู่
ว่าพระพุทธรูปเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า แล้วยังได้ยินว่า ทาน
ศีล ภาวนา มรรคผลนิพพาน สิ่งเหล่านี้ถ้าไม่มีพระสัมมาสัม
พุทธเจ้ามาอุบัติบังเกิดในโลก เรียกว่าไม่มีสิ่งเหล่านี้ที่เราได้เห็น
ที่มันมีอยู่ ที่มีพระพุทธรูปเจ้ามาอุบัติบังเกิดขึ้นเสียก่อน

เมื่อพระพุทธรูปเจ้ามาอุบัติบังเกิดขึ้นแล้วพระองค์ก็ช่วยสั่ง
สอน สอนนักบวช ท่านก็สอน สอนนักบ้านผู้อยู่บ้าน ท่านก็สอน

สอนให้ทำบุญทำทาน เรียกว่าสอนให้รู้จักเสียสละ สอนให้รักษา
ศีล ๕ ศีล ๘ เรียกว่าสอนให้มีความเมตตาซึ่งกันและกัน ไม่ให้
เบียดเบียนกัน สอนให้มีความมุ่งหวังให้แก่มนุษย์และสัตว์
ทั้งหลายให้พากันอยู่เย็นเป็นสุข คือไม่ไปทำความเดือดร้อนให้
ทุกข์ร้อนแก่ผู้คนและสัตว์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้านั้นท่านมีความ
เมตตากว้างใหญ่ไพศาล เบื้องบนลงมาเรียกว่า จากภวคค
พรหมลงมา เบื้องต่ำตั้งแต่เวจีมหานรกขึ้นมา ลงกลมหมื่น
จักรวาลแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล มนุษย์และสัตว์
ทั้งหลายที่อยู่ในที่กล่าวมานี้ พระองค์แผ่รังสีให้เขาทั้งหลาย อยู่
เย็นเป็นสุขทุกถ้วนหน้า เมื่อพระองค์ไม่เบียดเบียนใครก็ขอให้
สัตว์ทั้งหลายอย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย เรียกว่า
พระองค์มีความเมตตาการุณแก่มนุษย์คนเราและสัตว์ทั้งหลาย
ทั่วไป

เมื่อพระองค์มีความมุ่งหวังอย่างนั้นเพื่อประโยชน์อะไร
เพื่อให้มนุษย์และเทวดา อินทร์ พรหม เร่งรัดพัฒนาการในการ
ปฏิบัติบูชาภาวนาละกิเลส กิเลสความโกรธที่มีอยู่ในตัวในใจเรา

นี่แหละเพียรละออกไป กิเลสความโลภ กิเลสความหลง อวิชชา
ตัณหาอันมีอยู่ในตัวในใจนี้แหละ พระองค์มุ่งหวังให้พวกเรา
ทั้งหลาย ภาวนาทำความเพียรละกิเลส ให้มันเบาไปบางไปหมด
ไปสิ้นไปในที่สุด พระองค์ไม่ต้องการอะไรจากพวกเราแม้แต่น้อย
ก็ดูสิพระองค์ดับขันธเข้าสู่ฌานเป็นเวลานานตั้ง ๒๕๒๘ ปี
แล้ว พวกเราได้อนุเคราะห์ สงเคราะห์ พระองค์ได้ตัดบาตร
หยาดน้ำให้พระองค์หรือ เปล่าทั้งนั้น ไม่ได้ถวายทานอะไรให้แก่
พระพุทธรเจ้า แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังมีเมตตากรุณามุทิตา
อุเบกขา มาถึงพวกเราทั้งหลาย คือสอนให้มนุษย์และเทวดา
อินทร์พรหมทั้งหลาย รู้จักการละบาป ไม่ทำบาป รู้จักทำบุญ ทำ
ดี ไม่ให้ทำชั่ว

พระองค์มีความมุ่งมาดปรารถนาเพื่อจะให้ยกจิตใจของ
ตัวเองนี้แหละให้สูงขึ้น จนถึงขั้นทำลายกิเลส ฆ่ากิเลสให้ตาย
กายกิเลสให้ออก กิเลสความโกรธ กิเลสความโลภ กิเลสความ
หลง อันมันมีอยู่ในกายวาจาจิตของคนเรานี้แหละ มันทำความ
เดือดร้อนวุ่นวายให้ มีกิเลสอยู่ที่ไหน ท่านก็ว่าเป็นไฟ เหมือนกับ

ไฟอยู่ที่นั่น ธรรมดาไฟเป็นของร้อน จะเป็นเก้าเป็นถ่านมันก็ร้อน
เมื่อมันลุกขึ้นที่ไหนมันก็ไหม้ที่นั่นให้วอดวายไป ธรรมดาไฟเป็น
อย่างนั้น กิเลสความโกรธ กิเลสความโลภ ความหลงในใจของ
มนุษย์คนเราทุกคนก็คือมันเป็นไฟเผาใจให้ร้อน ใจไม่เย็น ใจมัน
ร้อนด้วยความอยากความดิ้นรน ด้วยความยึดหน้า ความยึดตัว
ถือตน ยึดชาติยึดตระกูล ยึดเรายึดของๆเรา โดยที่ไม่ได้ภาวนา
เพียรเพ่งดูให้รู้แจ้งด้วยปัญญาอันชอบ

อะไรก็ตามของในโลกนี้ไม่ใช่ของใคร พระพุทธเจ้าทรงตรัส
ไว้ว่ามันเป็นสมบัติของแผ่นดิน คือมนุษย์มันจะมีวัตถุข้าวของ
ทรัพย์สินเงินทองเครื่องใช้สอยมากน้อยเท่าไร มันเอาไปไม่ได้
ถ้าเกิดตายขึ้นมา วัตถุข้าวของเหล่านี้เป็นสมบัติของแผ่นดิน
มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็เปลี่ยนเอาไปใช้ ใช้ไปหมดชั่วชีวิตก็ทิ้งไว้
ในโลกนี้อีกต่อไป ฉะนั้นจิตใจเราผู้ภาวนาอย่าได้ประมาท จง
กำหนดให้รู้อยู่ในใจว่า อันความแก่ความชราความชำรุดทรุด
โทรมของสังขารทั้งหลายย่อมเป็นอยู่เป็นธรรมดา ไม่ว่ายุคใด
สมัยใด ก็มีเกิดมีแก่มีเจ็บมีไข้มีตายเหมือนกันหมด จึงให้พากัน

ตั้งใจปฏิบัติบูชาภาวนา อย่าให้จิตใจเราทอดลอย ให้ทำความปิติ
ยินดี ในทางการกุศลที่ตัวเองได้เสียดลลงไป

ทานทั้งหลายนั้น ทานในปัจจุบันทั้ง ๔ ก็ยังส่อภัยทาน
อภัยทานนั้นแล้วว่า การให้อภัยแก่คนอื่น คนอื่นก็ตามสัตว์ตัว
ไหนก็ตามเขาไม่รู้ เมื่อเขายังไม่รู้ก็เรียกว่าให้อภัย ให้อภัยโทษ
คือยกโทษให้เขา เขาจะคิดว่าร้ายป้ายสี พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่
ยึดถือ เพราะเขาไม่รู้ เขายังไม่ภาวนา เขายังภาวนาไม่เป็น
จิตใจเขายังไม่สงบระงับ ทาน ศีล ภาวนา เขายังน้อย
พระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าทั้งหลาย ทาน ศีล ภาวนา เพิ่งมา เพิ่ง
ก็รู้ ให้อภัย ให้อภัยแก่คนไม่รู้ เมื่อให้อภัยแก่คนไม่รู้ได้จิตใจก็
เรียกว่าสูง สูงส่ง ใครจะว่าร้ายกล่าวร้ายก็ไม่เข้าไปยึดถือ คน
ที่ว่าร้ายกล่าวร้ายให้แก่บุคคลผู้อื่นก็คือคนยังไม่รู้จัก ยังไม่รู้จัก
ให้อภัย ให้อภัยโทษ คือว่าให้ ไม่ไปยึดถือ เป็นจิตใจอันปล่อย
วางจากความทุกข์ความร้อนต่าง ๆ นานา อันนี้เรียกว่าเป็นทาน
อย่างสูง ยากที่พวกเราจะให้อภัยได้ ฉะนั้นในโลกนี้จึงมีแต่เรื่อง
ทุกข์ เคঁาเข้ามา เราก็ดำตอบ เคঁาประหัตถ์ประหารเราก็ประหัตถ์

ประหารตอบ อันนี้คือว่าจิตมันยังไม่เห็นทุกข์เห็นโทษ ยังไม่ให้อภัยแก่สัตว์โลกทั้งหลาย ส่วนพระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลายนั้น ใครจะว่าร้ายกล่าวร้ายทำอะไรต่อมิอะไรไม่ดีไม่ชอบก็ตาม พระพุทธเจ้าท่านก็วาง จิตใจเฉยไว้ ไม่ต้องไปทุกข์ตามเขาว่า เขาจะว่าอย่างไรเป็นเรื่องของคนไม่รู้ คนรู้เขาไม่ว่า พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ ท่านไม่ว่า พระอริยสงฆ์สาวกเจ้าทั้งหลาย ท่านเป็นผู้รู้ ท่านไม่ว่าร้ายกล่าวร้ายให้แก่บุคคลก็ได้ มีแต่ท่านเพ่งเล็งให้มนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลายที่ยังไม่มีความสุขสงบก็ให้เกิดความสุขสงบขึ้นมา หรือผู้ที่มีจิตใจสงบระงับได้แล้ว ก็ให้ภิญโญยิ่งๆขึ้นไป จนถึงขั้นให้อภัยทุกที่ทุกสถาน

การปฏิบัติบูชาภาวนาในจิตใจของผู้ปฏิบัตินี้ ท่านให้รวมเข้ามาให้สงบเข้ามาที่ลมหายใจเข้า ที่ลมหายใจออก ลมหายใจเข้าไปก็ภาวนาให้ได้ พุทโธในใจให้ได้ ลมออกมาก็ภาวนาพุทโธในใจให้ได้ ไม่ต้องไปโมโหโทโสฟุ้งซ่านรำคาญกับสิ่งใดๆ รวมกำลังตั้งมั่นอยู่ภายในใจ มองเห็นว่าชาติความเกิดเป็นทุกข์อย่างนี้ๆ เมื่อเกิดมาแล้วก็มีแต่เล่ห์เหลี่ยมมารยาสาไถ

สิ่งที่จะให้ทุกข์กายทุกข์ใจทั้งนั้น ไม่รู้จักการปล่อยวาง เมื่อจิตไม่
วางเฉยเสียเมื่อใด ความทุกข์ความเดือดร้อนมันก็มี ถ้าจิตใจ
ของพระโยคาวจรเจ้าทั้งหลายท่านมองเห็นว่า มันเกิดทุกข์เกิด
โทษ ท่านก็ปล่อยวาง ตาเห็นรูปในส่วนที่สวยสดงดงามท่านก็
ปล่อยวางไม่เข้าไปยึดถือ หรือในส่วนที่ไม่ดี รูปไม่ดี ท่านก็ไม่เข้า
ไปยึดถือ ท่านทำใจของท่านให้เป็นกลางอยู่ เสียเพราะเสียไม่
เพราะก็ตามท่านก็ไม่ให้จิตใจไปดีใจเสียใจ ท่านภาวนาในใจลูก
เดียวคือว่าวางเฉยให้ได้ ทำจิตใจให้ว่างจากอารมณ์ต่างๆ จิตใจ
ของท่านก็เข้าถึงความวิมุตติหลุดพ้น หลุดพ้นออกจากกิเลส
หลุดพ้นออกจากความทุกข์ความเดือดร้อน ไม่มี ความทุกข์
เดือดร้อนใดๆจะแทรกแซงเข้าไปอยู่ในใจท่านได้ เพราะท่าน
ภาวนาละกิเลส ท่านไม่ใช่ภาวนาเอากิเลส คนไม่รู้ต่างหาก
ภาวนาเอากิเลส พระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์สาวกเจ้าทั้งหลาย
ภาวนาละกิเลส กิเลสมันมีมากน้อยเท่าไร ท่านละท่านวาง ท่าน
สอนจิตใจของท่านดวงเดียวเท่านั้นให้เป็นผู้ปล่อยผู้วาง จนเล็ก
ได้ละได้ปล่อยได้วางได้จริงๆ ความทุกข์ต่างๆมันก็หลุดออกไป

จากจิตใจของพระโยคาวจรเจ้าทั้งหลาย ไม่ไปทุกข์แทนใคร
ทั้งนั้น

นั่นแหละว่าพุทฺธ พุทฺธอยู่ตรงนี้ ธัมมอยู่ตรงนี้ สังโฆอยู่
ตรงนี้ เมื่อจิตใจดวงนี้มีความสงบตั้งมั่น ไม่หันเหไปตามอำนาจ
กิเลสราคะ โทสะ โมหะ ชื่อว่าจิตใจดวงนี้มีความสุข มีความ
สบาย ให้อภัยแก่คนและสัตว์ทั้งหลายทั้งโลก มีจิตใจอันหนัก
แน่นเหมือนแผ่นดินไม่หวั่นไหวสั่นสะเทือน ด้วยเหตุนี้ การ
ปฏิบัติบูชาภาวนานี้ให้ถือว่าตัวเราคือกายวาจาจิตอยู่ที่ไหนที่
นั่นแหละเป็นที่ภาวนา ตราบใดยังมีชีวิตลมหายใจอยู่เราก็
ภาวนาเรื่อยไป จะได้มากได้น้อยมันก็อยู่ที่กำลังสามารถอาจ
หาญของตัวเอง เมื่อบุคคลใดมีความสามารถอาจหาญในจิตใน
ใจก็ย่อมทำได้ปฏิบัติได้ ไม่มีอะไรขัดข้อง

ถ้าไม่ตั้งอกตั้งใจภาวนา อะไรมันก็เป็นอุปสรรคขัดข้อง
ทั้งนั้นแหละ คือจิตมันขัด จิตมันข้อง จิตมันหลง จิตไม่รู้ จิตไม่
ละไมว่าง ความทุกข์ทั้งหลายแหล่มันก็สะสมลงไปในหัวใจ
จิตใจก็ยึดมั่นถือมั่นในหน้าในตาในชาติในตระกูลในเราในของๆ

เรา คือความไม่รู้ละ รู้ปล่อย รู้วางนี่เอง เป็นเหตุเป็นปัจจัย เมื่อ
เราทุกคนรู้สึกได้ว่าอะไรทั้งหมดมันอยู่ที่ใจ เมื่อใจยังหลงอยู่ยัง
มัวเมาอยู่มันก็มีทุกข์ในใจนั่นแหละ เมื่อจิตใจของผู้ใดเลิกละ
ปล่อยวางอดีตอนาคตพร้อมกับปัจจุบัน มีความเพียรเพ่งอยู่ใน
ตัวในกาย วาจา จิต จิตใจก็ย่อมเย็นสบายเป็นสุขในหัวใจ
ร่างกายจะมีความทุกข์เดือดร้อนอย่างไรก็ตามเป็นเรื่องของรูป
ขันธ์ จิตใจเราสบายเป็นใช้ได้ เรียกว่าพุทโธอยู่ที่ใจ ัมโมอยู่ที่ใจ
สังโฆอยู่ที่จิตที่ใจ จงเพียรพยายามทำจิตทำใจให้สงบนิ่งแน่ว
เป็นดวงเดียว ก็จะมองเห็นศีลเห็นธรรมเห็นคำสั่งสอนในทาง
พุทธศาสนาด้วยจิตใจของตัวเอง ดังแสดงมาก็สมควรด้วย
กาลเวลา เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/aedfX0vJNIU>